

Vítr foukal a zpíval svou tesknou píseň. Řada dřevěných křížů se kymácela ve větru a mezi nimi procházel osamocенý poutník. Shrbený a zachumláný do pláště s klapotem kopýtek, který poryvy nečasu odnesly někam do dále, se sunul pomalu vpřed.

Sledující jen kdysi kamenitou cestičku, teď zarostlou trávou a kapradím, unaveně povzdechl a otřásl se zimou. Ze zamračeného nebe začaly dopadat těžké kapky na zem a bičovaly tělo nebohého poníka tak, že musel zastavit a přikrčit se.

Zpod pláště stoupaly výpary jeho dechu. Znaven dlouhým putováním a nepřízní osudu už po několikáté během chvíle musel čerpat síly. Modrý čumák vyprskl a poník, kterému patřil začal kuckat. Zanádal si do větru, ale nedokázal kvůli nečasu slyšet ani vlastní slova. Zaskřípal rozlobeně zuby a pohrozil kopytem k nebesům.

A jako zázrakem v tu chvíli skrz zamračené nebe prosvítly paprsky teplého slunce. Letka pegasů na nebesích rychle vyčistila nebe od přebytečných mraků. Jen vítr stále foukal, ač slaběji. Cestovatel na zemi ze sebe setřásl promočenou pláštěnku a světu pod paprsky slunce se tak v plné kráse mohl ukázat jednorožec modré barvy s černou hřívou protkanou paprsky stříbrných pramínků šedin. Možná se ptáte proč nepoužil svou moc, aby se ochránil před deštěm, ale k tomu se dostaneme později.

Jeden z pegasých letců se snesl přímo před něj a málem se smíchy svalil na zem. Jednorožci totiž z nosu stékala jedna dlouhá nudle. Následně pčíkl a pegas jen na poslední chvíli odskočil, aby neskončila na něm.

“Starý brachu, rád tě vidím, ale s tím sblížováním to nepřeháněj,” zavýskl si pegas. Světle zelenkavý s bílou hřívou plnou lučního kvítí se řehtal co to šlo. Jednorožec se obořil.

“Mohl jsi mi do toho dopisu napsat, že chystáte bouřku, Luste, na stará kolena bych se naučil to deštníkové kouzlo. Tohle mi příště nedělej.”

“Neboj Greede, příště bouřka nebude, to slibuji. Na mé peří, na můj líc, a když kecám chytanu zápal plic.”

“Ten spíše dostanu já, po té vaší akci. Fakt jsi mi měl napsat že přijde bouřka.”

Pegas se na jednorožce přísně podíval. “Myslíš si, že ti skočím na to, že by jsi se naučil to kouzlo?”

Jednorožec povzdech. “Znáš mě už moc dlouho. Samozřejmě že bych se ho neučil. Na to jsem moc leniví.”

“Lenivost byla výsadou někoho jiného, pokud si vzpomínám,” pronesl Lust a zařadil se vedle Greeda. Pegas se začal rozhlížet na všechny strany.

“Sám jsi to řekl,” Greed si odplivl na zem, “Sloth je prostě lemra líná. Dorazili jsme stejným vlakem, ale na stará kolena začal dole v Sedmiměstí nahánět kobyly. Ten hřebec je na svůj věk prostě moc aktivní. Neví, kdy přestat.”

“Jako by jsi mu záviděl,” Pegas se rozesmál a následně se mu zkrivil úsměv na rtech. Začal se svíjet a jednorožec ho jen v klidu sledoval.

“Pořád máš své záchvat jak vidím. To je důkaz toho, že i ty nám stárneš.”

“Prosím tebe. Pegasovi je jen tolik let, na kolik se cítí.”

Jednorožec zakroutil hlavou. Procházel řadou křížů a dostali se téměř na konec řady. Bahno se jim lepilo na kopyta, ale nikdo z nich na to nedbal. Více už nemluvili a konečně se zastavili před čtveřicí křížů. Jeden z nich zel novotou, nemohlo to být ani týden, co jej zde někdo zasadil a z hromádky hlíny na tomhle hrobečku se po prudkém dešti odplavilo velké množství hlíny.

Oba dva staří hřebečci se rozhlíželi okolo, ale neviděli nikoho přicházet.

“Mě ten Sloth zabije,” postěžoval si pegas a udeřil kopýtkem do země. “Zase se na nás vykašlal.”

“Říkal jsem ti to, zase prohání klisny dole ve městě. Ten se tu ani neukáže.”

“Asi máš pravdu a já pro něj nepoletím,” Pegas se protáhl a zapraskalo mu v křídlech. “Dneska jsem si létání už odbyl a nebudu tyhle staré kosti namáhat.”

“Neříkal jsi, že jsi mladý?”

“Ehm...moje kosti jsou ve skutečnosti ve vývinu a tak bych se neměl tolik namáhat a dát jim čas.”

“Když myslíš.”

Jednorožec se znova oklepal zimou a pčíkl. Na to, jak se zdál nastydělý ale měl stále pevný hlas. Trochu nalomený, ale to bylo spíše stářím než nachlazením.

“Pozdrav Celestie,” odvětil na pčíknutí pegas. “Ty nám tedy fakt onemocníš. Ale možná by to nebylo tak zlé, ne? Měl by jsi to blízko na hřbitov kdyby jsi tu natáhl bačkory.”

“Vtipálek jako vždycky? Hepčíí!”

“Pozdrav Luna.”

“Ty toho nenecháš!?” Greed se už začal zlobit. “A proč měníš jména?”

“Mno myslím si, že takhle projdeme všechny princezny a nerad se opakují.”

“Hepčíí!”

“Pozdrav Discord.”

“Aaaaa tohle není ani princezna!!!”

“Ale může být, když bude chtít.”

Greed se na svého pegasího přítele díval a nezmohl se už na jediné slovo odporu. “S tebou to vážně nepůjde.”

“Ale jo, půjde, jen se musíš víc usmívat Greedy. Pak je ti v životě hned víc hej. Pak tě neporazí ani artritýda.”

“Jako bych jí trpěl.”

Lust se podíval na oblohu a povzdechl si. “Nebe bez mráčku a mě to děsně mrzí. Raději bych trochu více zamračeno. Však víš. Pod mrakem je nejlepší počasí v létě. Ani horko ani zima.”

Greed se posadil na zadek do již ztvrdlého bahna a setřel si pot z čela. “Pravda, tyhle horka mi rozhodně neprospívají. Co že jste tak naplánovali rychlou změnu počasí? Prvně hurikán a pak pařák.”

Pegas se začal rozhlížet kolem sebe, aby se ujistil že je nikdo nesleduje a pak se naklonil ke svému společníku. Potichu mu zašeptal do ouška.

“To náš nový šéf. Šetří s vodou a má nám přijít kontrola. A výkazy o tom, kolik máme deště samozřejmě nesedí, takže jsem se ho museli rychle zbavit. Víš, jak to chodí. A to horko si zase objednala šéfova manželka. Chce se prý opalovat. Chytit barvu nebo co.”

Jednorožec kýval hlavou. “Jo to moc dobře znám. Dělávali jsem to taky, když jsem byl ještě ve službě. To byly časy, co Luste? Já, Sloth, ty, Envy, Glutty, Wrath a šéf Pride. Měli jsem hodněkrát na kahánku, ale vždycky jsem si nějak poradili, byť to bylo proti předpisům. Jo to byly časy.”

Tentokrát pegas smutně sklonil hlavu. “Jo byly to překrásný časy. Svět byl menší a méně zkorumpovaný. Co se řeklo, to se udělalo a nebyla k tomu potřeba tuna papíru jako dnes.”

“Narážíš na byrokracii?” Jednorožec se zajímal.

“No to taky, ale spíše na to, že z těch jejich hlášení mám žaludeční křeče a zvětšila se mi spotřeba toaletního papíru.”

“Nebude to stářím?”

“Já jsem přece mladý!”

“Jo promiň, zapomněl jsem.”

Pak zase chvíli mlčeli a Lust se už chystal vzlétnou, když v dálce uviděli přicházet nějakého zemního poníka o berly.

“Myslíš, že to bude on?” zeptal se jednorožec.

“Je to on, copak ho nepoznáš?” Pegas se usmíval.

“Zapomněl jsem si brýle,” odsekl jednorožec. “A jsem rád, v tom orkánu bych je jistě ztratil.”

“Ty mi ho prostě budeš vyčítat, i když za něj nemůžu.”

“Sám jsi říkal, že mě znáš, co tě tak překvapuje?”

“Ani nevím, prostě jsem doufal, že s věkem zmoudříš.”

“Jsme stejně staří...”

“Pravda, mladíci jsou nerozvážní, odpuštěno.”

Jednorožec zase kroutil nevěřičně hlavou. Konečně i on rozpoznal červenou hřívu hnědého zemního poníka a čekal.

Sloth, jak se tento dotyčný jmenoval se pomalu belhal. Náhle se zastavil a zamířil jiným směrem.

Jednorožec i pegas se na sebe nechápavě podívali. Z dálky se k nim neslo táhle volání. Nerozuměli mu, ale zdálo se, že Sloth volá “motýlek!”

Oba dva staří páni se praštily kopyty do čela.

“Já pro něj doletím, ok?” Lust kývl na Greeda.

“Myslím, že to je dobrý nápad, protože jinak od sud nikdy nevypadnem.”

Pegas se odlepil od země a květinková hříva zašuměla. Vystartoval jako raketa a mířil k belhajícímu se zemnímu poníku. Jednorožec osaměl.

Greed se za nimi díval a uvažoval o své cestě sem. Jak rychlá byla oproti minulosti. Z hřbitovního kopce šlo krásně vidět na vesnici, jeho rodnou vesnici. Místa známého svým vínem a diamanty z okolních dolů.

Ze svého pláště jednorožec zvedl magií novinový výstřížek. Z nažloutlého papíru na něj hledělo sedm poníků, kteří stáli před spálenou ruinou největšího vinařství v kraji. Dva jednorožci, tři zemní poníci a dva pegasové celí umounění se k sobě tiskli a brečeli štěstím.

Greed si pamatoval na tu noc, když začal hořet Vinařův zámeček, jak tomu místu říkali. Nikdo z nich neměl zkušenosti s požárem a ani jeden z nich nebyl hasič. Nikdo z těch poníků na fotografii nikoho z ostatních neznal. Někteří procházeli pouze kolem jako Lust, jiní byli místní jako Greed, ale nikdo se nepřátelil s nikým až do té noci. Nikdo té noci nevěděl, co za hrůzy přinese a jak poprvé v životě těch sedm během svítání zažije společné oběti zachycené na fotografii. Všichni měli své chyby, své hříchy, ale té noci neváhali překonat sami sebe a zachránit vesnici před zkázou. Poníci, co se neznali, vynaložili své síly a dokázali nemožné. Byl to starý příběh, který přinášel vzpomínky a jednorožec začal slzet. Tu noc si zažil peklo, ale nikdy nezapomene na to, co následovalo. Na to slastné svítání s jeho novými přáteli.

“Tehdy jsme si zažili své,” řekl hrubý hlas a jednorožec vzhledl od výstřížku. Zahleděl se do usměvavé tváře starého zemního poníka, kterému jedno oko se zrcadlilo šedým zákalem.

“To jo.” Jednorožec se poprvé za celou dobu co zde byl upřímně usmál. “Tehdy jo.” Pegas přistál mezi nimi a oba dva objal svými křídly. “Tak hoši, jdeme na to ne?”

Jednorožec i zemní poník přikývly a přistoupili k čtyřem křížům.

Zemní poník z batůžku, co měl na zádech, vytáhl láhev vína a otevřel ji kapesním švýcarským nožičkem, který má vestavěný i otvírák na víno.

“To je chytrá věc,” pronesl pegas, ale oba dva zbylí poníci jej sjeli pohledy, že na to bude čas později. Lust jen pokrčil rameny a dál stál vedle nich. Všichni seřazení v jedné řadě stáli před čtyřmi kříži a čekali až Sloth rozlije víno.

Samozřejmě, že to tomu zchromlému poníku trvalo dlouho, ale jednorožec i pegas trpělivě čekali, bez jediného vyčítavého pohledu nebo hlásku.

“Konečně,” pronesl sám Sloth a podal svým kolegům dvě skleničky vína.

“Kdo pronese řeč?” Sloth se otázel.

Jednorožec se napřimil a pegas i zemní poník se stáhli trochu dozadu bez jediného hlesu.

“Připijme si na Wratha, který zemřel dva dny po požáru na popáleniny. Nikdy nezapomeneme na to, jak jsi byl našťvaný, když fotograf odmítl vyfotit nás všechny a nakonec si jej přesvědčil, že tvá popálená tvář je jen důkazem toho, co se stalo.”

Poníci si připili.

“Připijme si na Glutta, který bojoval ve válce za nezávislost a nevrátil se. Nikdy jsi neměl dost a nechtěl jsi se zbytečně namáhat, ale přece ve chvíli, kdy tě bylo zapotřebí, jsi se vydal na pomoc správné věci.”

Poníci si připili znovu.

“Na Prida, našeho vůdce, který nás tehdy dal dohromady a svým nadšením a odvahou nás všechny inspiroval. Na toho, kterého neporazilo nic až leukémie, která i mu i tak nezabránila motivovat ostatní a stát nám oporou až do samotného konce. Byl jsi na nás pyšný.”

Poníci si připili potřetí.

“A na tebe Envy, nejmladší z naší skupiny. Dnes je to týden od chvíle, kdy jsi zemřel při záchraně svého vnuka. Nikdy jsi neuměl moc plavat, ale to ti nezabránilo, aby jsi pro něj skočil. Závídel jsi nám naši sílu, ale věř nám, že mi ti záviděli tvé odhodlání a vůli se nevzdávat.”

Poníci se napili naposledy. Po tvářích jim stékali slzy. Někdy stačí malá chvíle a někoho si oblíbíte a někdy ani celý život nestačí na to, aby jste na něj zapomněli.

“Tohle je naposledy, co se takhle ve třech vidíme, že?” pronesl Sloth unaveně.

“Ano příteli, je to naposled, co se vidíme takhle ve třech.” Greed si pozvdech.

“Tak jsem se kdysi domluvili, pamatujete? Vždy když někdo z nás zemře, sejdem se na tomhle místě a připijeme si lahví vína ze staré vinice. Poslední láhve, které jsme tehdy zachránili. Sedm těch nejlepších. Jednu jsme vypili hned to ráno a přísahali, že další otevřeme vždy, když se společně sejdem.” Lust se usmíval pod paprsky horkého slunce. Alkohol mu lezl do hlavy a na stará kolena cítil blažené opojení opilosti.

“Myslím, že bychom měli jít.” Jednorožec se otočil k odchodu. “Můžeme si popovídat dole ve vesnici a můžeme se skočit podívat na stará dobrá místa. Co vy na to, poníci?”

“Máš recht, je třeba oslavit naše mládí.” Pegas začal na místě tancovat, načež mu luplo v zádech a svalil se na zem. “Nebo radši ne, asi jsem ve vývinu.”

“Máš recht, dole jsou pěkné klisničky a je třeba si provětrat kopyta.” Sloth se přidal a začal se o berli loudat dolů.

